Diumenge 14 (C) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 10,1-12.17-20): En aquell temps, designà el Senyor altres setanta-dos; i els envià de dos en dos, davant d'ell, a tota ciutat i lloc on ell havia d'anar. I els deia: «Les messes certament són moltes, però els treballadors pocs; pregueu, doncs, l'amo de les messes que enviï treballadors a les seves messes. Aneu, mireu que jo us envio com anyells enmig de llops. No porteu bossa, ni sarró, ni calçat, i no saludeu ningú pel camí. En qualsevol casa on entreu, digueu primer: "Pau en aquesta casa". I si allí hi hagués algun fill de la pau, hi recaurà la vostra pau; però si no, retornarà a vosaltres. I quedeu-vos en la mateixa casa, menjant i bevent les coses que allí hi ha, perquè és digne el treballador del seu estipendi. No passeu d'una casa a una altra. I en qualsevol ciutat on entreu i us rebin, mengeu allò que us posin, cureu els malalts que hi hagi, i digueu-los: "Se us ha apropat el regne de Déu". I en qualsevol ciutat on entreu i no us rebin, sortiu a les seves places, i digueu: "Fins i tot la pols de la vostra ciutat que se'ns ha adherit als peus, l'espolsem cap a vosaltres. Amb tot, sapigueu això: s'ha apropat el regne de Déu". Us dic que per a Sodoma hi haurà més benignitat en aquell dia que per a aquella ciutat.

I retornaren els setanta-dos, dient amb goig: «Senyor, fins els dimonis se'ns subjectaven en el teu nom!». I els digué: «Veia Satanàs que queia del cel com un llamp. Mireu que us he donat potestat de trepitjar serpents i escorpins, i sobre tota potència de l'enemic; res no us farà mal. Tanmateix, no us alegreu perquè els esperits se us subjecten, més aviat alegreu-vos perquè els vostres noms estan escrits en els cels».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Aneu!»

Dr. Josef ARQUER
(Berlin, Alemanya)

Avui, ens fixem en alguns que, entre la gentada, han procurat apropar-se a Jesucrist, que està parlant mentre contempla els camps plens d'espigues: «Les messes certament són moltes, però els treballadors pocs; pregueu, doncs, l'amo de les messes que enviï treballadors a les seves messes» (Lc 10,2). De sobte, fixa la seva mirada en ells i va senyalant uns quants, un per un: tu, tu i tu. Fins a setanta-i-dos...

Bocabadats, el senten dir que vagin, de dos en dos, a tots els pobles i llocs on Ell anirà. Potser algun haurà respost: —Però, Senyor, si jo tan sols he vingut per a escoltar-te, perquè és tan bonic el que dius!

Els Senyor els posa en alerta contra els perills que els assetjaran: «Aneu, mireu que jo us envio com anyells enmig de llops». I, tot usant imatges acostumades en les paràboles, afegeix: «No porteu bossa, ni sarró, ni calçat» (Lc 10,3-4). Bo i interpretant el llenguatge expressiu de Jesús: —Deixeu de banda els mitjans humans. Jo us envio i això us bastarà. Tot i que us sentiu lluny, romandreu a prop, jo us acompanyo.

A diferència dels Dotze, cridats pel Senyor per tal que romanguessin amb Ell, els setanta-i-dos retornaran després a les seves famílies i a llur treball. I viuran allí allò que havien descobert al costat de Jesús: donar testimoni, cadascú al seu lloc, simplement ajudant als qui ens envolten a apropar-se a Jesucrist.

L'aventura acaba bé: «I retornaren els setanta-dos, dient amb goig» (Lc 10,17). Ajaguts al voltant de Jesucrist, li degueren contar les experiències d'aquell parell de dies en què descobriren la bellesa d'ésser testimonis.

En considerar avui aquell llunyà episodi, copsem que no és un pur record històric. Ens veiem al·ludits: podem sentir-nos junt al Crist present en l'Església i adorar-lo en l'Eucaristia. I el Papa Francesc ens anima a «portar Jesucrist a l'home, i conduir-lo a l'encontre amb Jesucrist, Camí, Veritat i Vida, realment present en l'Església i contemporani en cada home».

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Els va enviar així perquè dos són els preceptes de la caritat: l'amor de Déu i el del proïsme; i entre menys de dos no hi pot haver caritat» (Sant Gregori el Gran)

- «Sant Lluc posa en relleu l'entusiasme dels deixebles pels fruits de la missió. Tant de bo que aquest evangeli desperti en tots els batejats la consciència que són missioners de Crist» (Benet XVI)

- «(...) Els Dotze i els altres deixebles participen de la missió del Crist, del seu poder, però també de la seva sort. Amb tots aquests actes, el Crist prepara i edifica la seva Església» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 765)

Altres comentaris

«Jo us envio»

Mn. Iñaki BALLBÉ i Turu

(Terrassa, Barcelona, Espanya)

Avui, l'Església contempla com, a més dels Dotze, hi havia molts deixebles que seguien el Senyor i havien estat cridats per Ell. D'entre tots aquells deixebles, Jesucrist n'elegeix setanta-dos per a una missió concreta. Els exigeix —igual que als Apòstols— total despreniment i abandonament complet en la Providència divina.

El Concili Vaticà II, en el Decret Apostolicam actuositatem, ens recorda que des del Baptisme cada cristià és cridat pel Crist a complir una missió. L'Església, en nom del Senyor, «exhorta vivament tots els laics a respondre de bona gana, amb generositat i amb promptitud a la veu de Crist, que avui els convida amb més insistència, i a l'impuls de l'Esperit Sant. En particular, els més joves haurien de sentir adreçada a ells aquesta crida i acceptar-la amb disponibilitat i magnanimitat. Car per mitjà d'aquest Sant Concili, el Senyor mateix torna a convidar tots els laics a unir-se a Ell amb una intimitat cada vegada més gran i a associar-se a la seva missió salvífica, considerant com a pròpies les seves coses; i els torna a enviar a tota ciutat i lloc on Ell ha d'arribar; a fi que, mitjançant les diverses formes i maneres de l'únic apostolat de l'Església, constantment adaptable a les noves necessitats dels temps, se li ofereixin com a col·laboradors, abundant sempre en l'obra divina, convençuts que llur treball no és pas inútil en el Senyor» (n. 33).

Crist vol inculcar als seus deixebles l'audàcia apostòlica; per això diu «jo us envio». I sant Joan Crisòstom comenta: «Això basta per a donar-vos ànim, això és suficient per tal que tingueu confiança i no temeu els qui us ataquen». L'audàcia dels Apòstols i dels deixebles provenia d'aquesta confiança certa d'haver estat enviats pel mateix Déu. Actuaven —tal com explicà amb fermesa el mateix Pere al Sanedrí— en el nom de Jesucrist Natzarè, «perquè, sota el cel, Déu no ha donat als homes cap altre nom que pugui salvar-nos» (Ac 4,12).